

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa L. C.
przeciwko T. S.A. z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.400 (pieć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) w odniesieniu do charakteru prawnego pakietu socjalnego oraz z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), sprowadzającego się do konieczności odpowiedzi na pytanie, czy pakiet socjalny nawet jeżeli stanowi źródło prawa pracy, może być źródłem zobowiązania cywilnoprawnego pracodawcy z tytułu indywidualnych roszczeń majątkowych osób niebędących pracownikami.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Powinno być ono „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Skoro jednak skarga

kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Przyjęcie zaś skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z potrzebą wykładni przepisów prawa wymaga wymieniania tych przepisów, wskazania na źródła wątpliwości co do ich interpretacji i jej możliwe kierunki. Rozbieżność w orzecznictwie sądów, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie może być objaśniana wyłącznie różnym sposobem wykładni lub stosowania przepisów prawnych przez sąd I oraz sąd II instancji w związku z orzekaniem w tej samej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2003 r., I PK 577/02, OSNAPIUS 2003, nr 15, poz. 1).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany nie wskazał, jakie przepisy prawa mają wywoływać poważne wątpliwości przy ich wykładni, konieczne do wyjaśniania w celu właściwego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i spraw podobnych. Pozwany zakwestionował możliwość kwalifikowania pakietu socjalnego, w którym znalazły się postanowienia, z których powódka wywiodła roszczenie na podstawie art. 9, 22 § 1 i 300 kodeksu pracy. Z motywów zaskarżonego wyroku nie wynika jednak, aby Sąd Apelacyjny miał inne zdanie na temat tej kwestii i aby uznał postanowienia pakietu socjalnego odnoszące się do sytuacji niebędącej pracownikiem pozwanego powódki za źródła prawa pracy. Sąd Apelacyjny podkreślił, że postanowienia pakietów socjalnych mogą mieć różną naturę. Niektóre, odnoszące się do pracowników i ich pracodawcy, można oceniać w świetle norm prawa pracy (por. uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z 15 października 2008 r., III PZP 1/08, OSNP 2009, nr 9-10, poz. 113, wyrok Sądu Najwyższego z 22 lipca 2015 r., I PK 254/14, nie publ.), a inne na podstawie przepisów o zobowiązaniu do świadczenia na rzecz osoby trzeciej (art. 393 § 1 k.c.). Sąd Apelacyjny - wyraźnie w tym zakresie nawiązując do szczegółowego wyводу zawartego w wyroku z 26 marca 2014 r., I ACa [...] - oparł rozstrzygnięcie na art. 393 § 1 k.c. i przepisach o niewykonaniu tak skonstruowanego zobowiązania, po ustaleniu, że pozwany przez długi czas czuł się związany pakietem socjalnym

i zobligowany do realizacji jego postanowień na rzecz osób, dla których przewidziano w nim uprawnienia do nabycia mieszkań. Do tej argumentacji wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie nawiązuje.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., oraz - co do kosztów postępowania - art. 98, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800), Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw